

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 81/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w Z., wyrok z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,</p>	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut	
	<p>1. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 554 § 2a i §2b pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 3 ustawy lutowej poprzez wadliwe przyjęcie, że stroną niniejszego postępowania jest Skarb Państwa – Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, podczas gdy w sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego – o odszkodowanie i zadośćuczynienie, w tym o roszczenia oparte o art. 8 ust. 1</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

ustawy lutowej,
na podstawie
art. 8 ust. 3
ustawy lutowej
stronami tego
postępowania są
wyłącznie
wnioskodawca
oraz prokurator.

2. błąd w
ustaleniach
faktycznych
polegający na
przyjęciu przez
Sąd I instancji,
że zasądzona
kwota 200.000
złotych wraz
z ustawowymi
odsetkami od
dnia
uprawomocnienia
się wyroku,
przyznana na
rzecz
wnioskodawcy
tytułem
zadośćuczynienia
za doznaną
krzywdę,
wynikłą z
wykonania
wyroku byłego
Wojskowego
Sądu (...) w Z. z
dnia (...) r., sygn.
(...) miałyby być
kwotą
adekwatną i
nienadmierną
do zakresu
cierpień natury
psychicznej,
jakich doznać
miał podczas
pozbawienia
wolności W. C.
(1) i miałyby to
zrekompensować

te cierpienia,
podczas gdy
zebrany w
sprawie materiał
dowodowy, w
postaci
dokumentów
oraz zeznań
wnioskodawcy
nie dają podstaw
do przyjęcia, że
wnioskodawcy
należna jest aż
tak wygórowana
suma, zaś sam
wnioskodawca
nie wykazał
jakich
nadzwyczajnych
cierpień
fizycznych lub
psychicznych,
czy upokorzeń
lub innych
dolegliwości
miałby doznać
wnioskodawca,
zarówno w
okresie aresztu
oraz
wykonywania
kary
pozbawienia
wolności i
bezpośrednio po
zwolnieniu z
zakładu
karnego, a które
to cierpienia
uzasadniałyby
przyznanie
zadośćuczynienia
w wysokości
zasądzonej przez
Sąd w wyroku,
podczas gdy
Sąd Okręgowy
winien zasądzić
kwotę znacznie
niższą,

korespondującą z okolicznościami, które faktycznie miały miejsce w sprawie, a co znalazło wyraz w zebranych materiale dowodowym.

3. obraza przepisów prawa materialnego, która miała wpływ na treść wydanego wyroku, tj. naruszenie art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c., polegające na zasądzeniu na rzecz wnioskodawcy kwoty 200.000 zł tytułem zadośćuczynienia, a która to kwota nie odpowiada zakresowi cierpień, jakich miałby doznać wnioskodawca, na skutek wykonania wyroku byłego Wojskowego Sądu Garnizonowego w Z. z dnia (...) r., sygn.. (...), co stanowi zadośćuczynienie na poziomie nadmiernie ponadprzeciętnym

w stosunku do
okresu
rzeczywistego
pozbawienia
wolności (ponad
12 miesięcy),
skutkując
nadmiernym
wzbogaceniem
wnioskodawcy.

4. obraza
przepisów prawa
materialnego,
które miały
wpływ na treść
wydanego
wyroku, tj.
naruszenie art.
8 ust. 1 ustawy
lutowej w zw.
z art. 11 ust. 1
ustawy lutowej w
zw. z art. 445 §
1 i 2 k.c. poprzez
przyjęcie, że
podstawą
wyliczenia
należnego
wnioskodawcy
zadośćuczynienia
jest ponad
dwukrotność
kwoty
przeciętnego
miesięcznego
wynagrodzenia
w sektorze
przedsiębiorstw
w (...) r. za
jeden miesiąc
pozbawienia
wolności, które
zgodnie z
komunikatem
Prezesa GUS z
dnia (...) r.
wynosiło
7.329,96 zł, tj.
kwoty 16.666,66

	<p>zł za każdy miesiąc pozbawienia wolności, podczas gdy skala oraz zakres cierpień wnioskodawcy w związku z pozbawieniem wolności nie uzasadnia zastosowania aż ponad dwukrotności wyżej wymienionej kwoty bazowej, gdzie szczególnego znaczenia wymaga okoliczność, że w sprawach o podobnych stanach faktycznych przyjmuje się, że kwotą bazową, rekompensującą cierpienia poszkodowanych jest jednokrotność stawki przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za każdy miesiąc pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny	
<p>Przed przystąpieniem do omówienia stanowiska Sądu Apelacyjnego odnośnie zarzutów postawionych w apelacji należy wskazać, co następuje:</p> <p>Jak to prawidłowo ustalił Sąd I instancji, a co nie jest w niniejszej sprawie kwestionowane przez którąkolwiek ze stron, wskazać należy, iż W. C. (1), przed wprowadzeniem stanu wojennego w dniu (...) r., był aktywnym działaczem (...). Już od samego początku istnienia tego związku zawodowego w 1980 r. był zaangażowany w tworzenie struktur związkowych na terenie Elektrociepłowni (...), w którym to zakładzie pracował, w tym także był członkiem</p>	

Komisji
Rewizyjnej (...) w Zakładzie (...) w Z.. Po wprowadzeniu stanu wojennego wnioskodawca nie zaprzestał swojej działalności, kontynuując ją w strukturach „podziemnych”, wskutek czego był w zainteresowaniu ówczesnej Służby Bezpieczeństwa.

W związku ze swoją działalnością w ramach struktur „zawieszonych (...) W. C. (1) został w dniu 18 marca 1982 r. zatrzymany. Początkowo przebywał przez kilka dni w jednoosobowej celi w komendzie milicji w Z., zaś po zastosowaniu wobec niego przez prokuratora Prokuratury Wojewódzkiej w Z. tymczasowego aresztowania postanowieniem z dnia (...) r., został on w dniu (...) r. przetransportowany do Aresztu Śledczego w Z.

przy ul. (...). Po przeprowadzonym procesie W. C. (1) wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w Z. z dnia (...) r., sygn. akt (...) został skazany za to, że po wprowadzeniu na terenie kraju dekretem z dnia (...) r. stanu wojennego, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami nie odstąpił od udziału w zawieszonym (...), lecz kontynuował działalność związkową poprzez uczestniczenie w zebraniach a nadto w (...) r. w Z. działając w porozumieniu z tymi osobami rozpowszechniał ulotki zawierające fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, tj. za przestępstwo z art. 48 ust. 2 w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia (...) r. o stanie wojennym i za czyn ten

wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono mu okres tymczasowego aresztowania od dnia (...) r. Wyrok ten co do wnioskodawcy uprawomocnił się w dniu (...) r.

W. C. (1) został w dniu (...) r. przetransportowany do zakładu karnego we W., gdzie odbywał większość kary. W dniu (...) r. został przetransportowany do zakładu karnego w S., skąd w dniu (...) r. został zwolniony w wyniku zastosowania warunkowego zwolnienia na okres próby do dnia 1 kwietnia 1984 r.

Wskutek wniesienia od tego wyroku rewizji nadzwyczajnej przez Naczelnego Prokuratora Wojskowego na korzyść tego skazanego, jak

i pozostałych
skazanych, Sąd
Najwyższy w
Izbie Wojskowej
(w składzie 7
sędziów)
wyrokiem z dnia
(...)zmienił ten
wyrok przez
uniewinnienie
W. C. (1)
i pozostałych
osób od
popelnienia
zarzucanych im
przestępstw.

Sąd Okręgowy
w Z. wyrokiem
z dnia (...)
zasądził od
Skarbu Państwa
na rzecz W. C. (1)
kwotę 25.000 zł
tytułem
zadośćuczynienia
za represje
wynikłe z
wykonania w/w
wyroku
Wojskowego
Sądu
Garnizonowego
w Z. z dnia
(...) r. wraz
z ustawowymi
odsetkami od
daty
uprawomocnienia
się wyroku.

W związku ze
złożeniem przez
pełnomocnika
wnioskodawcy
wniosku o
wznowienie
postępowania,
zakończonego
wyrokiem Sądu

Okręgowego w
Z. w sprawie (...),
Sąd Apelacyjny
w P. wyrokiem
z dnia(...) na
podstawie art.
544 § 1 i 3 k.p.k. i
art. 540 § 2 k.p.k.
oraz art. 545 §
1 k.p.k. w zw. z
art. 456 k.p.k.,
z odwołaniem
się do wyroku
Trybunału
Konstytucyjnego
z dnia 1 marca
2011 r., sygn.
akt P 21/09
(Dz.U.2011.53.277),
którym
stwierdzono, że
art. 8 ust. 1a
ustawy lutowej,
dodany ustawą z
dnia 19 września
2007 r. o
zmianie ustawy
o uznaniu za
nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego (Dz.U.
Nr 191, poz.
1372) jest
niezgodny z art.
64 ust. 2 w zw. z
art. 32 ust. 1 i art.
2 oraz art. 41 ust.
5 w zw. z art. 77
ust. 1 i art. 31 ust.
3 Konstytucji
Rzeczypospolitej
Polskiej,
wznowił

postępowanie
sądowe z
wniosku W.
C. (1) o
odszkodowanie i
zadośćuczynienie
w trybie
przepisów
ustawy lutowej,
zakończony w/w
wyrokiem Sądu
Okręgowego w
Z. z dnia (...) r.
w sprawie
o sygn. akt
(...), uchylił ten
wyrok i sprawę
przekazał
Sądowi
Okręgowemu w
Z. do ponownego
rozpoznania.

Po ponownym
rozpoznaniu
sprawy **Sąd
Okręgowy w
Z. wyrokiem
z dnia (...) r.
w sprawie o
sygn. akt (...):**

w pkt 1 na
podstawie art. 8
ust. 1 w zw. z art.
11 ust. 1 ustawy
z dnia 23 lutego
1991 r. o uznaniu
za nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego (Dz.U.
2021 r., poz.
1693 t.j.), zwanej

dalej ustawą
lutową, zasądził
od Skarbu
Państwa na rzecz
wnioskodawcy
W. C. (1)
kwotę 94.463,49
zł wraz z
odsetkami w
wysokości
ustawowej od
dnia
uprawomocnienia
się wyroku,
tytułem
odszkodowania
za poniesioną
szkodę wynikłą
z wykonania
wyroku byłego
Wojskowego
Sądu
Garnizonowego
w Z. z dnia (...) r.,
sygn. (...),

w pkt 2
na podstawie
tych samych
przepisów
zasądził od
Skarbu Państwa
na rzecz
wnioskodawcy
W. C. (1) kwotę
200.000 zł wraz
z odsetkami
w wysokości
ustawowej od
dnia
uprawomocnienia
się wyroku
tytułem
zadośćuczynienia
za doznaną
krzywdę wynikłą
z wykonania w/
w wyroku byłego
Wojskowego
Sądu

Garnizonowego
w Z.,

w pkt 3

w pozostałym
zakresie oddalił
żądanie wniosku

a w pkt 4 i 5

orzekł o kosztach
postępowania.

Należy przy
tym dodać, iż
oddalenie w
pkt 3 żądania
wynika z faktu, iż
wnioskodawca
tytułem
zadośćuczynienia
żądał zasądzenia
kwoty 800.000
zł.

Ad. 1

Na wstępie
należy zauważyć,
iż przepis art.
554 § 2a
k.p.k. wskazuje,
iż stronami w
postępowaniu o
odszkodowanie
za niesłuszne
skazanie,
tymczasowego
aresztowanie lub
zatrzymanie (a
więc
prowadzone w
trybie rozdziału
58 kodeksu
postępowania
karnego) są:
wnioskodawca,
prokurator oraz
Skarb Państwa,
przy czym
organem
reprezentującym

Skarb Państwa,
zgodnie z art.
554 § 2b k.p.k.
jest:

- prezes sądu, w
którym wydano
ostatnie
orzeczenie
kończące
postępowanie w
przedmiocie
odpowiedzialności
karnej,
stosowania
środka
zapobiegawczego,
środka
zabezpieczającego
lub zatrzymania
(pkt 1), albo

- prezes sądu
pierwszej
instancji, w
którym wydano
zmienione
orzeczenie -
jeżeli
orzeczeniem, o
którym mowa w
pkt 1, zmieniono
orzeczenie sądu
pierwszej
instancji i
zastosowano
środek, w
związku z
którym nie
przysługuje
odszkodowanie
w myśl
niniejszego
rozdziału (pkt
2), albo

- organ, który
dokonał
zatrzymania -
jeżeli sąd

uwzględnił
zażalenie na
zatrzymanie
albo jeżeli sąd
nie rozpoznawał
zażalenia na
zatrzymanie (pkt
3).

Przepis art.
8 ust. 3
ustawy lutowej
natomiast w
postępowaniu o
odszkodowanie i
zadośćuczynienie
prowadzone na
podstawie tej
ustawy odsyła do
odpowiedniego
stosowania
przepisów
rozdziału 58
Kodeksu
postępowania
karnego, z
wyjątkiem art.
555.

Powyższe więc
oznacza, mając
na uwadze
literalne
brzmienie tych
przepisów, iż
w niniejszym
postępowaniu
mają
odpowiednie
zastosowanie
m.in. przepisy
dotyczące stron
postępowania a
więc przepisy
art. 554 § 2a i 2b
k.p.k.

Kierując się zaś
tymi
regulacjami, Sąd

Okręgowy w
Z. w toku
prowadzonego
postępowania
wskazał jako
stronę organ
reprezentujący
Skarb Państwa
– Pierwszego
Prezesa Sądu
Najwyższego –
doręczając mu
odpis wniosku
o wznowienie
postępowania,
odpis wyroku SA
z uzasadnieniem
i odpis
uzupełnionego
wniosku o
odszkodowanie i
zadośćuczynienie
(k. 300, 308).
W odpowiedzi
na to
zawiadomienie
pełnomocnik
Pierwszego
Prezesa Sądu
Najwyższego w
piśmie z dnia
(...) r. wniósł
o zwolnienie
Skarbu Państwa
– Pierwszego
Prezesa Sądu
Najwyższego od
powinności
udziału – w
charakterze
uczestnika
postępowania –
w niniejszej
sprawie,
odwołując się
do problematyki
reprezentacji
Skarbu Państwa
w szeregu
różnych

postępowań oraz odwołując się do poglądów wyrażanych w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w W., Sądu Apelacyjnego w S. czy innych sądów, z których wynika, iż na gruncie ustawy lutowej w postępowaniach o odszkodowania i zadośćuczynienia nie stosuje się wskazanych wyżej przepisów art. 554 § 2a i 2b k.p.k. (k. 315-321, 325-363).

Sąd Okręgowy nie podzielił jednak w/w zapatrywania, podnosząc, iż w jego ocenie przepisy art. 554 § 2a i 2b k.p.k. znajdują zastosowanie w niniejszym postępowaniu z uwagi na treść art. 8 ust. 3 ustawy lutowej, odwołując się do poglądów odmiennych wyrażonych przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia (...), Sąd Apelacyjny w W.

w wyroku z dnia (...) oraz wyrażonych w „Kodeks postępowania karnego. To. II. Komentarz aktualizowany” pod red. D. Ś. opublikowany w LEX/el. 2022 (k. 364).

Apelujący, powtarzając praktycznie w treści tego zarzutu i jego uzasadnienia (str. 3-9 apelacji) tożsame argumenty w żaden sposób nie odniósł się do odmiennych poglądów, do których odwołał się Sąd I instancji.

Tymczasem to Sąd Najwyższy, notabene, odnosząc się do tożsamej bądź zbliżonej w treści argumentacji podnoszonej przez pełnomocnika reprezentującego Skarb Państwa – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, w sposób jasny wykazał, iż argumentacja ta, jak i

argumentacja przytaczana we wskazywanych orzeczeniach sądów powszechnych, w tym Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu i Sądu Apelacyjnego w S. nie jest trafna, przekonująco wywodząc w oparciu o przepisy art. 554 § 2a i 2b k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 3 ustawy lutowej, iż stroną postępowania prowadzonego na podstawie ustawy lutowej jest m.in. Skarb Państwa a organem go reprezentującym jest prezes sądu (patrz: wyrok SN z dnia 17 maja 2022 r., I KA 2/22, OSNK 2022/10/36).

Sąd Apelacyjny, orzekający w niniejszej sprawie, w pełni podziela wyrażone w tym wyroku (jego uzasadnieniu) zapatrywania i by się nie powtarzać, w pełni się do nich odwołuje, ustosunkowując

się w ten sposób do zarzutu podniesionego w apelacji.

Trzeba przy tym zauważyć, iż przepis art. 8 ust. 3 ustawy lutowej jest wyjątkowo czytelny i nie pozostawia żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Przepis ten bowiem odsyła do odpowiedniego stosowania w postępowaniu o odszkodowanie i zadośćuczynienie prowadzonym na podstawie ustawy lutowej do przepisów rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego, wyłączając przy tym wprost stosowanie art. 555 k.p.k. Skoro zaś taka jest jasna konstrukcja art. 8 ust. 3 ustawy lutowej, to trudno wręcz doszukiwać się racjonalnych argumentów na niestosowanie w niniejszym postępowaniu przepisów art. 554 § 2a i

2b k.p.k. Gdyby bowiem taka była intencja ustawodawcy, to przecież nie stało na przeszkodzie, by znowelizować ten przepis i z zakresu jego odpowiedniego stosowania wyłączyć również przepisy art. 554 § 2a i 2b k.p.k., które zostały wprowadzone do jednolitego (z założenia racjonalnego ustawodawcy) porządku prawnego z dniem 5 października 2019 r. ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r., poz. 1694 – art. 1 pkt 98, art. 22). W tych okolicznościach odwoływanie się przez apelującego do poglądów wyrażanych w orzeczeniach sądów apelacyjnych nie może przynieść apelacji szans

powodzenia. Nie dość bowiem, iż poglądy wyrażane przez sądy apelacyjne zostały przekonywująco zdystansowane przez wskazany wyżej judykat SN, to odwoływanie się do dotychczasowego modelu wieloletniego funkcjonowania procedury wynikającej z ustawy lutowej nie może prowadzić do logicznego wniosku, iż dokonane w Kodeksie postępowania karnego zmiany dotyczące stron w postępowaniach, o których mowa w rozdziale 58 Kodeksu postępowania karnego niczego nie zmieniły na gruncie ustawy lutowej. Przywołany zaś przez apelującego przepis art. 10 ust. 2 ustawy lutowej to jedynie wyjątek, do którego akurat nie stosuje się odpowiednio w/

w norm Kodeksu postępowania karnego i wyjątek ten w żaden sposób nie wpływa na ocenę stosowania normy z art. 8 ust. 3 ustawy lutowej na gruncie niniejszego postępowania. Tym samym powoływanie się na „stare” poglądy doktryny w zakresie reprezentacji Skarbu Państwa w zakresie postępowań prowadzonych na podstawie ustawy lutowej w świetle zmian dokonanych w/ w nowelizacją Kodeksu postępowania karnego pozbawione jest jakiegokolwiek racjonalności. To bowiem ustawodawca, poprzez nowelizację odpowiednich przepisów wskazuje na konieczność zmiany podejścia do różnych zagadnień, także natury procesowej, w tym

reprezentacji
Skarbu Państwa
w
postępowaniach
dotyczących
odszkodowań i
zadośćuczynień
na podstawie nie
tylko Kodeksu
postępowania
karnego, ale i
ustawy lutowej.

Dodatkowo
należy też
podnieść, iż w
Sądzie
Najwyższym
zarysowała się
jednolita linia
orzecznicza, z
której wynika, iż
stroną
postępowania
prowadzonego
na podstawie
ustawy lutowej
jest między
innymi Skarb
Państwa a
organem go
reprezentującym
prezes sądu, co
znajduje
odzwierciedlenie
zarówno w w/
w wyroku SN
z dnia 17 maja
2022 r., I KA
2/22, jak i w
postanowieniach
SN z dnia 5
grudnia 2022 r.,
II KK 557/22,
LEX nr 3558887
i z dnia 16
listopada 2022
r., I KK 299/22,
LEX nr 3552523.

Powyższe więc prowadzi do wniosku co do niezasadności tego zarzutu apelacyjnego.

Jednak Sąd Apelacyjny, kierując się zasadą lojalności procesowej, wskazuje, iż w trakcie sporządzania niniejszego uzasadnienia spostrzegł, iż w toku prowadzonego postępowania ani Sąd I instancji, ani wnioskodawca (jego pełnomocnik), ani reprezentujący Skarb Państwa – Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego (jego pełnomocnik) czy występujący na rozprawie prokurator nie zauważyli okoliczności, która powoduje, iż rzeczywiście w niniejszym postępowaniu nie jest stroną Skarb Państwa reprezentowany przez Pierwszego Prezesa Sądu

Najwyższego. Na tę okoliczność, niestety, także nie zwrócił uwagi Sąd Apelacyjny, rozpoznając sprawę przez pryzmat zarzutów postawionych zaskarżonemu rozstrzygnięciu i przyjmując za pewnik, zgodnie z ustaleniami Sądu I instancji, które nie były kwestionowane, iż Sąd Najwyższy był sądem, w którym wydano ostatecznie orzeczenie kończące postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności karnej w rozumieniu art. 554 § 2b pkt 1 k.p.k. Na takie zresztą ustalenie mógłby wskazywać wyrok Sądu Najwyższego – Izby Wojskowej z dnia 16 lipca 1982 r., Rw 585/82, którym utrzymano w mocy zaskarżony wyrok Wojskowego Sądu Garnizonowego w Z. z dnia (...)

r. o sygn. akt (...)
(k. 138-141).

Trzeba przypomnieć, iż z przepisu art. 554 § 2b pkt 1 k.p.k., który w realiach tej sprawy ma odpowiednie zastosowanie, wynika, iż organem reprezentującym Skarb Państwa jest prezes sądu, w którym wydano ostateczne orzeczenie kończące postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności karnej. To zaś oznacza, iż te warunki, jak trafnie podnosi D. Ś.: w „Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany”, LEX/el. 2023, teza 15 do art. 554, są „oparte na kryterium „zawinienia” w zaistnieniu podstawy do dochodzenia odszkodowania. Z § 2b pkt 1 i 2 wynika, że organem reprezentującym Skarb Państwa jest prezes tego sądu, w którym doszło do

wydania lub skontrolowania i utrzymania w mocy niezasadnej decyzji stanowiącej następnie podstawę do dochodzenia odszkodowania". To zaś oznacza, iż organem wskazanym w art. 554 § 2b pkt 1 jest prezes sądu pierwszej instancji albo prezes sądu drugiej instancji, jeżeli odpowiednio w sądzie pierwszej albo drugiej instancji wydano ostatecznie orzeczenie kończące postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności karnej. W wypadku orzeczenia kończącego postępowanie chodzi o prezesa sądu, w którym wydano „ostatecznie” orzeczenie, czyli uprawomocnił się wyrok skazujący, w którym orzeczono karę, wykonaną w całości lub w części, i ten wyrok stanowi

podstawę do
odszkodowania
w warunkach
art. 552 §
1 k.p.k. Będzie
to zatem prezes
sądu drugiej
instancji, gdy
wyrok skazujący
uprawomocnił
się w drugiej
instancji, albo
prezes sądu
pierwszej
instancji, gdy
wyrok
uprawomocnił
się bez
zaskarżenia
(por. Świecki
Dariusz (red.),
„Kodeks
postępowania
karnego. Tom
II. Komentarz
aktualizowany”,
LEX/el. 2023,
tezy 18-19 do
art. 554; D. K.
(red.), „Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz, wyd.
II”, (...) 2020,
teza 6 do art.
554; wyrok SN
z dnia 17 maja
2022 r., I
KA 2/22, OSNK
2022/10/36;
postanowienie
SN z dnia 5
grudnia 2022
r., II KK
557/22, LEX nr
3558887).

Tymczasem, w
toku
sporządzania

niniejszego uzasadnienia, Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę na to, iż w postępowaniu dotyczącym wnioskodawcy wyrokiem, który kończył postępowanie w „normalnym” trybie w zakresie odpowiedzialności karnej W. C. (2) był wyrok Wojskowego Sądu Garnizonowego w Z. z dnia (...) r., sygn. akt (...). Wyrok ten w stosunku do W. C. (2) uprawomocnił się w postępowaniu przed tym Sądem, jako sądem pierwszej instancji. Od tego wyroku bowiem rewizje zostały wniesione tylko na korzyść W. L. i M. C. i to co do tych osób Sąd Najwyższy wydał orzeczenie o nieuwzględnieniu rewizji i o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku, co wynika z treści wyroku SN z dnia (...) (k. 138-141). Zresztą

te okoliczności
znajdują
potwierdzenie w
treści rewizji
nadzwyczajnej
Naczelnego
Prokuratora
Wojskowego (k.
28-33) i wyroku
Sądu
Najwyższego z
dnia (...) (k.
47-51). Powyższe
więc oznacza,
iż w przypadku
W. C. (2)
Sąd Najwyższy
nie wydał w
„normalnym”
trybie
rozpoznawania
sprawy
ostatniego
orzeczenia
kończącego
postępowanie w
przedmiocie
odpowiedzialności
karnej w
rozumieniu art.
554 § 2b
pkt 1 k.p.k.
a to oznacza,
iż w niniejszym
postępowaniu
jego stroną nie
jest Skarb
Państwa
reprezentowany
przez
Pierwszego
Prezesa Sądu
Najwyższego.

Ad. 2-4.

Mimo
spostrzeżenia
powyższej
okoliczności

związanej z
brakiem
posiadania przez
apelującego
przymiotu
„strony” w
niniejszym
postępowaniu,
choć z przyczyn
odmiennych, niż
podnoszone
przez
skarżącego,
należy pokrótce
ustosunkować
się i do
tych zarzutów
kwestionujących
wysokość
zasądzonego
zadośćuczynienia.

Należy wyraźnie
podnieść, iż
zarzuty te,
sprowadzające
się w
rzeczywistości
do tego samego,
tj.
kwestionowania
nadmiernej
wysokości
zasądzonego
zadośćuczynienia,
nie zasługują na
uwzględnienie.

Nie budzi
żadnych
zastrzeżeń
konieczność
posiłkowania się
w niniejszym
postępowaniu,
przy ustalaniu
wysokości
należnego
zadośćuczynienia
z powodu

krzywdy
doznanej przez
wnioskodawcę
wynikłej z
wykonania
wyroku byłego
Wojskowego
Sądu
Garnizonowego
w Z. z dnia
(...) r. w sprawie
(...), normami
prawa cywilnego
a dokładniej
mówiąc,
przepisem art.
445 § 1 k.c. (i art.
445 § 2 k.c. –
który odsyła do
odpowiedniego
stosowania
paragrafu
pierwszego w
przypadku m.in.
pozbawienia
wolności).
Stwierdzić więc
należy, że
zadośćuczynienie
ma formę
jednorazowego
świadczenia
pieniężnego i
zarówno na
gruncie prawa
cywilnego, jak
i stosowania
właściwych
instytucji prawa
karnego, jak
choćby w
przypadku
przepisu art. 552
§ 1 k.p.k., czy
też stosowania
przepisu art.
8 ust. 1
ustawy lutowej,
pełni funkcję
kompensacyjną.

W art. 445
§ 1 k.c.
ustawodawca
stanowi, że suma
zadośćuczynienia
powinna być
odpowiednia, co
oznacza, że
powinna
odzwierciedlać
w pełni rozmiar
doznanej
krzywdy, tj.
stopień cierpień
fizycznych i
psychicznych,
ich
intensywność,
czas trwania,
nieodwracalność
następstw i inne
okoliczności,
których nie
sposób
wymienić
wyczerpująco
(por. wyrok SN z
dnia 30 stycznia
2004 r., I CK
131/03, OSNC
2005/2/40,
wyrok SN z dnia
27 lutego 2004
r., V CK 282/03,
LEX nr 183777).
Podnosi się,
że wysokość
zadośćuczynienia
powinna być z
jednej strony
rozumiana
szeroko, gdyż
obejmuje
cierpienia
fizyczne, jak
i psychiczne
a tym samym
powinna być
odczuwalna dla
poszkodowanego

i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne, ale z drugiej strony powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok SN z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 536/07, LEX nr 461725 – także OSP 2010/5/47; wyrok SN z dnia 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, OSNC 2006/10/175; wyrok SN z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09, LEX nr 738354; wyrok Sądu Apel. w W. z dnia 24 maja 2016 r., I ACa 1172/15, LEX nr 2075687; wyrok Sądu Apel. w K. z dnia 23 lutego 2017 r., II AKa 531/16, LEX nr 2278189).

O wysokości zadośćuczynienia powinien decydować rozmiar cierpień

jakich doznał
pokrzywdzony -
tak fizycznych,
jak i
psychicznych.
Rozmiar ten
należy
każdorazowo
określić na
podstawie
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego.
Przyznana suma
pieniężna
zadośćuczynienia
ma stanowić
ekwiwalent
poniesionej
szkody
niemajątkowej
wynagradzający
doznane
cierpienia oraz
mający ułatwić
przewycięzenie
ujemnych
przeżyć.
Oceniając
rozmiar
doznanej
krzywdy, trzeba
zatem wziąć pod
uwagę
całokształt
okoliczności, a
więc nie tylko
procent
uszczerbku, lecz
także
intensywność
cierpienia i czas
ich trwania oraz
nieodwracalność
następstw
zdarzeń,
konieczność
korzystania z
pomocy innych

osób oraz inne
czynniki
podobnej natury
(por. wyrok
Sądu Apel. w K.
z dnia 28 marca
2017 r., I ACa
1481/16, LEX
nr 2306324).
Dodać przy tym
należy, iż
ustawodawca
nigdzie nie
sprecyzował
sposobu
ustalenia
wysokości
zadośćuczynienia,
odwołując się do
sędziowskiego
uznania,
opartego na
całokształcie
okoliczności
sprawy.
Decydującym
kryterium jest
rozmiar
krzywdy,
cierpienia
fizyczne w
postaci bólu i
innych
dolegliwości
oraz cierpienia
psychiczne
polegające na
ujemnych
doznaniach
przeżywanych w
związku z
cierpieniami i
następstwami,
zwłaszcza
trwałym lub
nieodwracalnym
uszkodzeniem
ciała lub
rozstrojem
zdrowia (por.

wyrok Sądu
Apel. w Ł. z
dnia 21 marca
2017 r., I ACa
1437/14, LEX
nr 2282412).
Nie ulega przy
tym żadnym
wątpliwości, iż
każdy przypadek
powinien być
indywidualnie
badany i
oceniony według
kryterium
obiektywnego z
uwzględnieniem
wszystkich
okoliczności
sprawy (por.
wyrok SN z dnia
3 lipca 2013 r.,
V KK 464/12,
LEX nr 1341290;
wyrok SN z
dnia 16 kwietnia
2015 r., I CSK
434/14, LEX nr
1712803; wyrok
Sądu Apel. w
B. z dnia
28 października
2016 r., I ACa
449/16, LEX nr
2166405).

Powyższe więc
już wskazuje
na niezasadność
odwoływania się
przez
apelującego do
innych, zresztą
bliżej
niesprecyzowanych
postępowań o
„podobnych
stanach
faktycznych” (orzut
z pkt 4).

Trudno bowiem doszukiwać się w wyjątkowo lapidarnym uzasadnieniu tych zarzutów odpowiedzi na pytanie, co apelujący miał na myśli, podnosząc taki zarzut (str. 9-10). Poza tym odwoływanie się przez skarżącego do kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw w pkt 4 również nie zasługuje na aprobatę. Jak bowiem już wyżej wskazano brak jest racjonalnych podstaw do odwoływania się do jakichkolwiek wskaźników, norm itp. danych liczbowych przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Sąd I instancji zresztą nie podszedł do ustalenia wysokości zadośćuczynienia w sposób niejako mechaniczny, przeliczając np. każdy miesiąc pobytu w izolacji więziennej przez

konkretną kwotę, choćby tą, do której odwołuje się w sposób nieuzasadniony apelujący. Istotny jest bowiem tutaj całokształt ujemnych konsekwencji, jakich doznał wnioskodawca w wyniku wykonania w/w wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w Z..

Sąd I instancji natomiast te ujemne konsekwencje składające się na ogólną krzywdę, związane z wykonaniem tego wyroku wyczerpująco wskazał w sekcji 6 uzasadnienia formularzowego na str. 13-18, które to okoliczności nie są kwestionowane przez skarżącego. Przy czym należy wyraźnie wskazać, iż podczas samego pobytu W. C. (1) w izolacji penitencjarnej spotkał się on z

różnymi warunkami codziennego funkcjonowania, przy czym szczególnie drastyczne były one w pierwszym okresie związanym z jego zatrzymaniem i osadzeniem w celi jednoosobowej a następnie w okresie pobytu w Zakładzie Karnym we W., gdzie przebywał przez większą część odbywania kary, tj. w okresie od (...) r. do (...) r. Nie można przy tym porównywać warunków pobytu w zakładzie karnym w tamtym czasie, do czasów obecnych. Jak to bowiem prawidłowo ustalił Sąd I instancji, wskazując na warunki pobytu w Zakładzie Karnym we W., te wysoce niekomfortowe warunki opisane w sekcji 3 uzasadnienia formularzowego na str. 3

spowodowały, iż wnioskodawca był znerwicowany i miał stany lękowe. Jeszcze gorzej było w celi jednoosobowej podczas pobytu wnioskodawcy po jego zatrzymaniu, co wynika z ustaleń zawartych w sekcji 3 uzasadnienia formularzowego na str. 2. Trafnie przy tym Sąd I instancji zwrócił uwagę na szczególne okoliczności związane z pobytem wnioskodawcy, które wymagały przyznania mu dość znacznego zadośćuczynienia z racji doznania krzywdy wymagającej takiego orzeczenia. Abstrahując bowiem od „normalnych” następstw pozbawienia wolności, Sąd I instancji zwrócił trafnie uwagę, iż, cyt.: „ dodatkową uciążliwość było dla wnioskodawcy to, że po zatrzymaniu

przez 8 dni przebywał w komendzie milicji w pojedynczej celi bez dostępu do światła dziennego, wody i toalety, w której funkcję łóżka pełniła drewniana skrzynia i był wielokrotnie przesłuchiwany, w okresie tymczasowego aresztowania został osadzony z więźniami kryminalnymi a w czasie odbywania kary w zakładzie karnym we W., będąc osadzonym w celi wieloosobowej, został pozbawiony wszelkiej intymności, skoro nawet toaleta nie była wydzielona (sekcja 6 uzasadnienia formularzowego na str. 16).

Te w rzeczywistości wyjątkowo, mówiąc delikatnie, „niekomfortowe” warunki pobytu w izolacji i to przez bardzo długi okres

czasu, w tym wręcz nieludzkie warunki panujące w zakładzie karnym we W., gdzie odzierano wnioskodawcę z godności, nie zapewniając mu podstawowych warunków zachowania intymności, ewidentnie przekonują, iż zasądzona przez Sąd I instancji kwota zadośćuczynienia stanowi „odpowiednią” rekompensatę za doznaną przez wnioskodawcę krzywdę. Nie sposób więc zasadnie podnosić, iż zasądzona kwota 200.000 zł (mając także na uwadze zasądzoną wcześniej kwotę 25.000 zł) jest wygórowana, nie odpowiada zakresowi cierpień a tym samym, że zadośćuczynienie zostało zasądzone na poziomie „nadmiernie ponadprzeciętnym” w stosunku do okresu rzeczywistego

pozbawienia wolności, skutkując nadmiernym wzbogaceniem wnioskodawcy. Twierdzenia takie należy traktować jedynie w kategoriach nieuprawnionej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji a tym samym zarzuty z punktów 2, 3 i 4 apelacji nie mogły zostać uwzględnione. Dodać przy tym trzeba, iż skarżący nawet nie starał się przekonać do zasadności tych zarzutów, o czym świadczy zawarte praktycznie na jednej stronie apelacji ich lapidarne uzasadnienie (str. 9-10), z którego, poza jakimiś ogólnikami dotyczącymi istoty zadośćuczynienia nic konkretnego nie wynika. Przy czym co najmniej niestosowne jest już powoływanie się przez

skarżącego przy
uzasadnieniu
wysokości
zasądzonego
zadośćuczynienia
na fakt, iż cyt.:
„wnioskodawca
– przystępując
do opozycji
antykomunistycznej
miał
świadomość, iż
jednym z
elementów
sprzeciwu wobec
władzy
komunistycznej
w formie
obywatelskiego
nieposłuszeństwa,
jest to, iż
możliwości
poniesienia
konsekwencji
prawnych
sprzeciwu wobec
obowiązującego
wówczas
prawa” (str. 9
apelacji).
Apelujący
bowiem zdaje
się zapominać,
iż wnioskodawca
wraz z
pozostałymi
osądzonymi w
tej samej
sprawie, cyt.:
„nie kierowali
się chęcią
osiągnięcia
celów
osobistych, lecz
działali w
obronie,
ograniczonych
wówczas praw i
wolności
obywatelskich

oraz zasad
demokracji.

Taka zaś
działalność,
według oceny
Sądu
Najwyższego,
nie tylko była
społecznie
niebezpieczna,
ale wręcz
przeciwnie, była
pożądana i
zasługiwała na
uznanie” (patrz:
wyrok SN z dnia
9 września 1994
r., (...) 112/94,
str. 5 – k. 66-67).
Skoro zaś tak
właśnie należy
ocenić ówczesną
postawę
wnioskodawcy,
to próby
umniejszania
jego krzywdy
poprzez
stwierdzenie, iż
wnioskodawca
wiedział, co
mu grozi za
prowadzoną
działalność nie
mogą wywołać
zamierzonego
przez
apelującego
rezultatu.

Trzeba wreszcie
na koniec dodać,
iż na tym samym
poziomie
„wartość”
krzywdy została
oceniona przez
występującego w
sprawie
prokuratora,

który na
rozprawie przed
Sądem I
instancji wnosił
o zasądzenie
kwoty 200.000
zł
zadośćuczynienia
ponad
wyplacone
25.000 zł (k.
372v).

Tym samym
brak jest
podstaw do
przyjęcia, że ta
kwota powinna
być znacznie
niższa, co czyni
bezzasadnymi
zarzuty
apelacyjne.

Skoro zaś Sądy
obu instancji
zasadnie uznały,
iż kwota
200.000 zł
stanowi
odpowiednią i
realną
rekompensatę za
doznaną przez
W. C. (1)
krzywdę, to
oczywistym jest
zarazem, że
żądana przez
apelującego
jakakolwiek
kwota niższa
byłaby kwotą
nieodpowiednią
do doznanej
krzywdy, w
świetle
prawidłowo
ustalonych

okoliczności sprawy.		
Wniosek		
<p>1. uznanie, że stronami niniejszego postępowania są wnioskodawca oraz prokurator i w konsekwencji o pozostawienie apelacji pełnomocnika Skarbu Państwa – Sądu Najwyższego bez rozpoznania, jako wniesionej przez podmiot nieuprawniony.</p> <p>2. (ewentualnie) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Ad. 1</p> <p>Wniosek okazał się nieuzasadniony z przyczyn, które</p>		

nie pozwoliły na uwzględnienie zarzutu z pkt 1 podniesionego w tej apelacji.

Ad. 2

Ewentualny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania nie zasługuje na uwzględnienie z powodu niezasadności pozostałych zarzutów apelacyjnych, jak i braku podstaw do wydania takiej decyzji procesowej na podstawie art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k.

**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Nie dotyczy

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności

ZSTRZYCZNIĘCIE

<p>5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 <i>Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok co do istoty sprawy, tj. zasądzenia stosownego zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawcy za doznaną krzywdę w trybie art. 8 ust. 1 ustawy lutowej (pkt 2) oraz w zakresie zasądzenia na rzecz wnioskodawcy zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego (pkt 4) i obciążenia Skarbu Państwa kosztami</i></p>		

<p>sądowymi (pkt 5).</p>	
<p>Zwięźle o powodach w utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku co do punktu 2 jest wynikiem uznania niezasadności postawionych w apelacji zarzutów i wniosków, co omówiono wyżej w sekcji 3.</p> <p>Zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wynika z przytoczonych przez Sąd I instancji przepisów, zaś wysokość zasądzonej kwoty nie jest kwestionowana w sprawie.</p> <p>Obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania wynika wprost z treści art. 13 ustawy lutowej.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu</p>	

pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
0.0.1	Nie dotyczy		
Zwięzłe powodach zmiany	o		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Nie dotyczy		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Z treści art. 13 ustawy lutowej wynika konieczność obciążenia Skarbu Państwa kosztami niniejszego postępowania.	
7. PODPIS		
G. N. P. G.M. K.		